

# PREVOD

**Vuk Čosić**

## *Hollywoodske zgodbe*

Moj prijatelj iz zavoda za slepe dela pri  
fotokopirnem stroju  
nikoli ni kopiral napačne strani  
vsaj kolikor je meni znano  
moj prijatelj sanja o barvnem stroju.



Moj prijatelj iz zavoda za slepe daje  
kislo vodo v kalupe za led  
pripravljene kockice prevrača po ustih in  
z jezikom bere poezijo zamrznjenih  
mehurčkov  
za praznike zamrzuje šampanjec.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe je dobil  
pismo iz Grčije od nekega  
moškega  
ta mu je rekel da je po izročilu slep  
zato ker mu je kiklop pomignil.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe me je naučil  
 hodeč bos po poti  
 brati dolge stavke  
 neravnin  
 rekel mi je da se je že prej družil s  
 fakirjem vendar mu koža na hrbtu  
 slabo prenaša ostre metafore  
 in rekel je še da zbira denar da bi šel  
 v monsumski predel kjer bo  
 ostrižen do golega vsak  
 popoldan s temenom bral  
 neprekinjeno poezijo akvarelov.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe dela v  
 kuhinji in trdi da je  
 najrazburljivejše zgodbe prebral  
 z nadlahtnico držeč pekač v katerem  
 se praži meso  
 pravi da je prebral zgodbo o koridi.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe šiva  
 gumb in vsakič ko se  
 vbode reče a.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe ljubi  
 sončne dneve kot je ta  
 takrat gre na balkon in si ogreva  
 mrtve veke.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe je zelo  
 navdušen nad starim pohištvom  
 pogosto me obiskuje in vsakič mi prebere  
 kaj novega iz površine moje  
 delovne mize ki jo že sto  
 let vrtajo termi  
 prisilil me je da se navadam na pikado  
 da bi mu vsakič ko pride  
 dal kaj novega za branje  
 iz včerajšnje tarče je videl da sem  
 zaljubljen  
 pravi da pozna moj rokopis  
 kadar greva v restavracijo vedno dobro  
 otipa vsak kos ementalca  
 takrat moram jaz samo poslušati.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe sanja da  
 ima velike prste s katerimi bere  
 razpored zvezd svojemu dekletu  
 iz gornjega nadstropja  
 Letos spomladi sem mu odnesel nebesno karto in  
 naluknjaj zvezde toda ni je hotel  
 vzeti v roke  
 zanj je zelo pomembno kaj sanja.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe se je oženil  
 z dekletom iz gornjega nadstropja  
 vpisala sta ljubezenska sporočila v prstana  
 in kot noben par kar jih poznam  
 nimata potrebe da pogosto rečeta  
 ljubim te.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe je včeraj  
prvič slišal da črke za tiste  
ki vidijo niso kot njegove in  
dolgo se je branil verjeti da  
se tiskajo knjige z drugačno podobo  
na koncu je samo rekel zelo neumno.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe je zelo  
živčen kadar se zjutraj ne  
obrije  
razmiki med dlakami so tako majhni da  
je branje nemogoče  
prsti pa srbijo.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe mi je povedal  
zgodbo o edinem članu  
svoje družine ki se ni  
rodil slep  
ko je prišlo do vojne so strica odpeljali v  
veliko koncentracijsko taborišče in  
ga tam prisilili gledati kako mu  
surovo ubijajo ženo  
potem mu je nad ženinim truplom  
taboriščni zobozdravnik izkopal oči  
do konca vojne je moral šteti  
očala prispelih taboriščnikov  
vržena na veliko gomilo ob  
vhodu.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe si je danes  
namesto očal dal črno  
obvezo čez oči  
užival je v pozornosti ki jo je zbujal pri  
otročih na ulici.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe je zahteval  
da mu nabavim potapljaško  
masko s črnim steklom  
sedaj čaka da se stopli pa da se potopi v svet  
tišine  
zanimajo ga velike globine.

Moj prijatelj iz zavoda za slepe se je ubil  
maloprej  
s kroglo si je na čelu preluknjal ena  
inicialko dekleta iz gornjega nadstropja  
v poslednjem sporočilu piše na svidenje  
porabil sem vse načrte

Moj prijatelj iz zavoda za slepe  
je pokopan poleg mene  
kot je od nekdaj želel  
njegova žena prihaja vsak dan in spusti  
po en kamenček na najini  
nagrobni plošči.

Trst, februar 1992

davi sem imel literarni večer. prebral sem žalostno pesnitev in vsi so jokali. potem sem isto pesnitev prebral na glas in učinek je bil isti. prej ali slej bom razkril ta misterij.

davi sem imel literarni večer. v zadnji vrsti je majhna ženica jedla velik sendvič. vprašal sem jo ženica zakaj ješ. aplavz.

davi sem imel literarni večer. bral sem pesmi zgodbe ure in ure. vse sem nalagal, jaz sem davi sekal zelje.

davi sem imel literarni večer. strahovito mi je šlo na bruhanje in bral sem pesmi brez hrane. občinstvo je ostalo lačno.

davi sem imel literarni večer. ves stadion je bil poln, igrišče pa preplavljeno. v ložah so sedeli ugledni ljudje, v kraljevski loži pa predsednik. sreča, da sem zares pisatelj, kajti ko ne bi bil, se iz tega ne bi kar tako izvlekel.

davi sem imel literarni večer v mestnem akvariju. ker je mesto v hribih in dežela brez morja, je akvarij brez rib. ob mojem obisku so gostitelji uokvirili nekaj osličevih filejev in okrasili dvorano. medtem ko sem govoril in bral, sem ves čas razmišljal ali so v filejih kosti ali so v filejih kosti ali so v filejih kosti.

davi sem imel literarni večer. predstavljal sem svojo najnovejšo zbirko poezije. med nastopom sem pisal stihe in jih tako sveže izgovarjal v mikrofona. ko sem končal, sem prelomil svinčnik in ga vrgel v občinstvo, kot Jimmy Hendrix veste.

Trst, marec 1992

glej kako sije moja roka kadar vanjo uperim ta reflektor glej kako se upogne ta nož kadar pritisnem tukaj glej kako gori ogenj pod tem čajnikom glej kako se sveti zaslon mojega televizorja glej kako bel je ta list kadar na njem ni zgodbe glej kako se mi iskrijo oči medtem ko ti pišem to svetlobnotehnično

kako žuli ta fotoaparat kako težek je ta fotoaparat kako lepa je ta ulica kako dobro je da je maloprej padal dež kako težko je bilo zgodaj vstati kako kvaliteten je ta črno-beli film kako prijata ta zvok in ta vibracija kako je vse to prekrasno

kakšno lepo jutro danes kakšne barve imajo te hiše kakšen veter zelo počasen udarja v ušesa kako velik je ta šotor na plaži kako žalosten je cirkus na pusti plaži kadar je treba gaziti pesek kako majhen je ta pritlikavec kako visok je ta trapez kako mračno je tukaj kako hitro teče kamela kako visoko leti zebra

Trst, marec 1992

Prevedla Tinka Kos; opombo napisal Matevž Kos

**Vuk Čosič**, rojen l. 1966 v Beogradu. Iz dubrovnške judovske družine. V Beogradu končal študij arhitekture, postdiplomski študent na ljubljanski univerzi. Prozo objavljaj v različnih revijah. Pričujoči prevod je izbor iz knjige, ki bo izšla letos in ki je del projekta "Hollywood". Avtor danes živi med Trstom in Ljubljano.